

Dimitris Dimitriadis, *Catalogues I. La Lettre Volée*, 2010.

(Traducció: Albert Arribas)

La raça dels homes es convulsa
penjada cap per avall del sostre transparent
des d'on veu la Creació
com un riu etern de vísceres vives
en el sol negre que xiula
El cruixit eixordador dels fonaments
La sang s'ha desfermat en els cossos
però la fatiga fa plorar el cervell inconsolablement
Els plors del cervell
l'únic llenguatge sota el sol

ARRENCAR les galtes aquest és el deure de tothom immolar
les mans i la saliva
llepar amb reverències irreversibles els sudaris de les
víctimes
demanar pietat pels escorpins que es distreuen dins les
boques

habituar-se al terror de la feblesa i a la llosa ardent de
l'aprovació
adorar la humilitat de l'herba
pregar a la veritat de les flagel·lacions internes
confessar l'error del frenesí de les dents i
posar-se a prova amb la tensió del fracàs i
passar pels martiris de les contemplacions infinites de la fi i
obrir-se obrir-se i obrir-se
com animals sacrificials a l'escolta de les lliçons noves La
lliçó del caos
del no-res i de la mirada la lliçó de la submissió i de l'ofrena
la lliçó de la lectura dels moviments del cor i del cervell
sobre l'ordenament enganyós del rostre
la lliçó de la tendresa polimorfa la lliçó
del dolor més indispensable del dolor més teòfil
d'aquell que determina
la lliçó de l'exercici al desert i a l'abatiment
la lliçó de la seva mort
Però abans
capaços de dur sobre les espatlles el pes del cos

cal que ho vegin tot

Que vegin com l'home mata la dona com a home

abans i després de la concarnació

com la dona s'arrauleix en el mitjà de l'home

estrenyent a les entranyes la semença que l'ha feta dona

Que vegin l'exasperació dels llençols

que ofeguen en el seu somni el detentor de tota la matèria

per tal que s'equilibri en el seu cor

allò que posseeix i allò que haurà de perdre per guanyar la
mort

Que vegin les paraules Que vegin les paraules que les
vegin

esdevenir claus policèfals en els ventres d'aquells

que els pronuncien amb una jactància innombrable

per tal d'obrir el nou cicle de la seva collita per la fi d'allò
antic

amb els caps tallats sobre els coixins

les llengües abocades en gots les orelles tallades

col·locades entre les pàgines dels llibres preciosos amb
versos celestes

Llegir el teatre

MORO COM A PAÍS
de Dimitris Dimitriadis

les neveres plenes de budells extirpats les ànimes
cruspides com engrunes per les formigues amb estómac de
bronze
[...]